

Պարույր Սևակ

Վերնագիրը վերջում 7

Լռին շրթերըս մի բույն են դառնում,
Ուր թուխս է նստում քնժիծաղն ինքը...
Նայում եմ, սակայն ոչինչ չեմ տեսնում:
Ու թե տեսնում եմ`
Միայն ինքըս ինձ...
Վաղուց այր հասուն`
Ջգում եմ հանկարծ,
Որ ես տակավին հասակ եմ առնում,
Ինքըս մի գլխով բարձրանում ինձնից...
Վստահությունը ստվերս է դառնում
Կամ առաջնորդըս:
-Արհամարհա՛նքս է:

31.XII.1959թ.

Թիֆլիս